

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקמו

עש"ק פ' וישלח, יום הבהיר י"ד כסלו ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידיו ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד

ב"ר יהודא לייב ע"ה

שגלוב

נאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות

ביום ד' תשרי ה'תרח"צ

ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ

ת. נ. צ. ב. ה.

*

ולזכות

זוגתו הרבנית מארייאשא שתליט"א

לאריכות ימים ושנים טובות

ומתוך בריאות הנכונה

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

CellPhone: (323) 842-3666

15 Passenger Available

Email: haimishedriver@yahoo.com

"אהוביי ידידיו" של אדה"ז

בבואנו מיום ההולדת וההילולא של כ"ק אדמו"ר האמצעי (ט' כסלו) ומחג הגאולה שלו (י"ד), ולקראת חג החגים י"ט כסלו – הננו מביאים צילום נדיר משיחת כ"ק אדמו"ר הרי"צ בסעודת יום ב' דחה"ס ה'תש"ד עם הגהות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על דפי השיחה (נדפסה בסה"ש תש"ד ע' 22)

להלן פענוח הצילום כפי שהוא לפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

כה. וסיפר הרשב"ץ שבהיותו אז בקרעמענצוג האט ער געהערט דעם סיפור: דער שרש פון די חסידים אין קרעמענצוג זיינען געווען צוויי שוואגערס ר' ברוך און ר' שמואל, תמר'ס איידעמס. זיי זיינען געווען גרויסע בעלי צורה און תקיפים בדעתם, זיי זיינען נאך געווען בחיי אדמו"ר הזקן (זיי האָבן עם געזען איין מאָל, – כמדומה לי, המעתיק) אָבער זיי זיינען ניט צוגעקלעפט געוואָרן. אח"כ הי' אדמו"ר האמצעי בקרעמענצוג ונעשו מקושרים. ר' שמואל איז געווען זייער אַ תקיף, מיט מדות תקיפים. אין יאָר תקצ"ד איז ער געפאָרן אין ליובאַוויטש צום צ"צ, האָט דער צ"צ עם געזאָגט, אַז די עצה אַראָפצונעמען מדות תקיפים איז דורך אהבת רעהו, ווי ער זאָגט אין אגה"ק בפרק הנ"ל לתקוע אהבת רעהו בלבד, און אַז מ'האָט אהבת רעהו ווערט מען אהוביי ידידי פון אַלטן רבי'ן כאומרו שם בתחלת דבריו וע"כ אהוביי ידידי נא ונא לתקוע אהבת רעהו בלבד. האָט ר' שמואל געפרעגט: **דאַרף מען דאָך האָבען אַ רעהו? ובגדר מעלתו הי' באמת מקום לשאלה כזו – והשיב הצ"צ: אַ איש פשוט איז רעהו, ואמר אח"כ ר' שמואל בצאתו מהצ"צ: צוגענומען האָט ער ביי מיר, צי ער קען געבען וועט מען זען, ודרכו הי' להאריך מאוד בתפלה והי' מבולבל ג' ימים שלא הי' יכול להתפלל ונסע לביתו ולא הראה את עצמו ג' שנים. אח"כ בא ליובאַוויטש ואמר להצ"צ: רבי איך האָב שוין אַ רעהו, ומאז התחיל לקרוא את הצ"צ בשם "רבי".**

כו. (התחיל לירד מעט גשם בסוכה וסיפר כ"ק אדמו"ר שליט"א:): בעת אשר בת אדמו"ר האמצעי מנוחה רחל נסעה לאה"ק הי' זמן ביאת הגשמים ונכנסה להצ"צ לקבל ברכת הפרידה והתאוננה, שיראה בדרך מפני הגשמים שלא תתקרר. וענה הצ"צ: נו, איז וואָס, וועסטו פאָרן צווישען די רעגענלעך, ומאז לא נפל עלי' גשם כל ימי חייה. היא נסעה אז מליובאַוויטש לשקלאוו ובשקלאוו שכרה עגלה אחרת. וסיפר הבעל עגלה, אַז פאָרענדיג פון ליובאַוויטש אין שקלאוו ס'איז געווען אַ מחי' צו פאָרן, ס'האָט אויף די פור ניט גערעגנט, נאָר צוריק פאָרענדיג האָט ער געהאָט די אמתע צרות, רעגנס און בלאָטעס. ותמיד האָט זיך דער בעל עגלה איבערגענומען דערמיט.

אדמו"ר מהר"ש אמר לו: וואָס נעמסט זיך איבער? להבדיל דער ערל וואָס איז געווען בעל עגלה ביים בעש"ט האָט אויך נהנה געווען פון קפיצת הדרך.

צילום הכתי"ק בעמוד הבא והמשכו בסוף עמוד 12

עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם

כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים גם מצד (וב)העולם והכל מוכן לביאת המשיח ● ומזה מוכן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומובנת כלל)) אינו "עבודת הבירורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים), אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם ● בימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש - היינו שיושבים יחד עם הקב"ה ב"שולחן ערוך" לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר ● קטעים משיחת ש"פ וישלח, ט"ז כסלו ה'תשנ"ב - מוגה

א. [. . .] אף שמצד יעקב נגמרו ונשלמו כל עניני הבירורים וכבר אז (כשוישלח יעקב) היתה יכולה וצריכה להיות הגאולה [שלכן שלח מלאכים לעשו להודיע שהגיע הזמן ד"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו", ו"ביקש לישב בשלוה" (כנ"ל*)]. מ"מ, לא בא ענין זה בפועל מצד (וב)העולם.

אבל, לאחר "מעשינו ועבודתינו" דכל בני" במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד לאחר גילוי תורת החסידות ב"ט כסלו, שאז התחיל עיקר הענין ד"פוצו מעינותיך חוצה"¹, ומוסיף והולך ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שעל ידו הופצו המעיינות חוצה בכל קצוי תבל – כבר

(1) ראה ספר השיחות תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

(*) ס"י בהשיחה - סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 161 ואילך.

נגמרו ונשלמו כל הענינים גם מצד (וב)העולם, כפי שהודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה, גם "צחצוח הכפתורים", והכל מוכן לביאת המשיח.

ומזה מוכן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומובנת כלל)) אינו "עבודת הבירורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים)², אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם.

ב. ויש לומר, שהמעלה המיוחדת בדורנו

(2) במכ"ש וק"ו מאופן עבודתו של יעקב לאחר שחשב שעשו נתברר כבר, גם לאחר ששב המלאכים ואמרו שלא נתברר עדיין כלל – שלא עסק ב"עבודת הבירורים" (לברר את עשו), אלא עסק ב"העלאת מ"נ להמשיך מ"ד דמקיף דתהו" ע"י המנחה (תו"א פרשתנו כד, רע"ד).

ימינו אלה - ימות המשיח

ועוד והוא העיקר - שתיכף ומיד נעשה בפועל ממש "פדה בשלום נפשי גו' כי ברבים היו עמדי", שכאו"א מישראל הוא "עמדי", עם דוד מלכא משיחא, ועם הקב"ה, "פדאני לי ולבני מבין אומות העולם".

ובפרט בימינו אלה - ימות המשיח - שבהם נמצאים עכשיו, וצריכים רק "לפתוח את העיניים", ואז רואים שנמצאת כבר הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, וכל בני"י, "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", מוכנים בכל הפרטים ופרטי פרטים "לגשת ולהסב אל השולחן" ("צוגיין און זעצן זיך צום טיש"), שולחן ערוך בכל מטעמים ובכל טוב, החל מענייני הגאולה, לזמן וזמן הבר וזמן המשומר, ועוד ועיקר, "לדעת את ה'", "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

(משיחת מוצאי י"ט-כ"ג כסלו ה'תשנ"ב, ב"יחידות" כללית - מוגה)

גם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישה"

ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - שנמצאים אנו בימי הגלות האחרונים, והנה, מאחר שרוצים שהגאולה תהי' באופן ד"אחישה", "מיד הן נגאלין", "משיח נאו" - מובן, שגם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישה", שזהו אופן העבודה ד"בכל מאוודך", למעלה ממדידה והגבלה.

(משיחת ש"פ וישלח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

בשר ודם שנמצא כבר בעולם הזה הגשמי

. . בהמשך לזה - יעלו עתה אלו שהכינו משקה המשמח עבור התוועדויות בקשר עם פעולות דהפצת התורה והמעיינות חוצה, וכרגיל, יכריזו אודות תוכן המאורע, והמקום והזמן, ויזמינו את כל המסובים, בתוככי כלל ישראל, ולכל לראש - יזמינו את משיח צדקנו!! ויה"ר שעוד לפני שיבוא הזמן דהתוועדויות אלו, תיכף ומיד בעלייתם להכריז ולהזמין כו' - יבוא ויתגלה משיח צדקנו בפועל ממש,

- בשר ודם, שנמצא כבר בעוה"ז הגשמי, דמכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", על-כן צריך לומר שמציאותו (נשמה בגוף) קיימת גם עתה.

(משיחת ש"פ וישלח, טו"ב כסלו ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

מוקדש לז"ג הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכו, בגאולה האמיתית והשלימה

ולהעיר, שהבירור ד"צרפת" שמספרו "770" נעשה ע"י (ה"להבה" שמאירה מ)-"בית יוסף", ועד לבית יוסף כפשוטו, הבית שבו בחר ועד שקנהו ובו חי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ומשם הולכת ונמשכת ("מוסיף והולך") העבודה ד"בית יוסף" - שמספרו (מספר הבית כפשוטו) "770".

ובעומק יותר - "צרפת" אותיות "פרצת", שבוה מרומז שגילוי והפצת המעיינות הוא בצרפת - פריצת כל הגדרים, ולא רק באופן שמצד פריצת כל הגדרים דהמעיינות באים הם גם בתחתון שאין תחתון למטה ממנו, אלא יתירה מזה, שענין זה הוא גם מצד התחתון, כמודגש בכך ש"צרפת" אותיות "פרצת"⁸, ועי"ז נעשה "פרצת"⁹ עליך פרץ"¹⁰, "זה משיח, שנאמר¹¹ עלה הפורץ לפניו"¹².

ג. ובדורנו זה גופא ניתוסף עוד יותר בכהנ"ל כש"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש כסלו בשנה זו:

ידוע ומפורסם הר"ת דשנה זו - "הי' תהא שנת נפלאות בה", "בכל (מכל כל)¹³, היינו, שהשנה עצמה וכל הענינים שבה הם באופן

זה מרומזת בהפטרה דפרשת וישלח - "והי' בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש גו' וירשו הנגב את הר עשו כו' וגלות גו' עד צרפת גו' ירשו את ערי הנגב ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו":

מהחידושים של (יוסף וההמשך ד)-"בית יוסף" שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ששמו הראשון יוסף), לגבי הדורות שלפנ"ז עד לדורו של רבינו הזקן ("בית יעקב"⁴) - שעל ידו נעשה הפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, כמדינת צרפת, אשר, בזמנו של רבינו הזקן (וכן בזמנם של רבותינו נשיאנו שלאח"ז) לא הי' גילוי בקביעות כ"כ הפצת תורת החסידות במדינת צרפת, להיותה תחתון למטה (ועד כדי כך שרבינו הזקן חשש לנצחונה של צרפת כו"⁵), ודוקא בדורנו זה, ע"י "בית יוסף", נעשה גילוי והפצת המעיינות גם במדינת צרפת⁶, ביסוד שם ישיבת "תומכי תמימים" ע"ד כבליבאוויטש, ולכן, הגיע בפועל הזמן ש"ירשו את ערי הנגב", "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

ויש להוסיף ולהעיר ע"ד הרמז:

"צרפת" בגימטריא שבע מאות ושבעים (770), השלימות דמספר שבע, כפי שכל א' כולל מעשר (שבעים), וכפי שכל א' כולל ממאה (שבע מאות), ושניהם יחד (שבע מאות ושבעים), וי"ל שבוה מרומז שבהבירור דמדינת צרפת, נגמר ונשלם בירור העולם שנברא בשבעת ימי הבנין בכל הפרטים ופרטי פרטים.

(3) עובדי א', יח ואילך.

(4) להעיר מהשייכות המיוחדת דרבינו הזקן ליעקב (ראה בארוכה מעייני הישועה (קה"ת תשמ"ח) ע' 101 ואילך).

(5) ראה ספר התולדות אדה"ז (קה"ת תשל"ז) ע' ננט (בהוצאת תשמ"ז - ח"ד ע' 1025) ואילך. וש"נ.

(6) ראה גם ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 570 ואילך.

(* בהערה 87 בסה"ש שם ע' 163.

[ע"ד* תורת הבעש"ט הידועה⁵ בנוגע לתכלית שליחות וירידת הנשמה בגוף, שיכול להיות שנשמה תרד למטה וחיה⁶ שבעים-שמונים שנה כדי לעשות ליהודי טובה פעם אחת. זאת-אומרת, שהגם שהיהודי למד תורה וקיים כל המצוות, קלות וחמורות – יכול להיות שעיקר שליחות הנשמה שלו בגוף היא בכדי לעשות טובה ליהודי!]

וידיעה זו גופא מוסיפה יותר מרץ וחיות לכל יהודי בעבודתו בפועל:

לחזק כל פעולותיו במילוי שליחותו של הקב"ה בעולם לעשות "דירה בתחתונים", ע"י קיום התורה ומצוות, והפצת היהדות והפצת המעינות חוצה גם ליהודים אחרים, עד גם בנוגע להפצת שבע מצוות בני נח אצל אינם-יהודים⁶.

ולא רק באופן ד"ויצא" – לצאת בעצמו לעשות השליחות, אלא "וישלח" – לעשות (או לחזק) שגם אחרים יהיו (יותר חזק ויותר בגלוי) "שלוחים" של הקב"ה, ועד עם כחות ד"מלאכים ממש", כנ"ל**.

(משיחת ש"פ וישלח, י"ד כסלו התשמ"ח - מוגה, תרגום מאידית***)

(5) "היום יום" ה א"ר. אגרות-קודש אדמו"ר (6) ראה רמב"ם הל' מלכים ספ"ח. מהור"י צ"ח ג' ע' קעד. ע' רצה. ח"ד ע' תקכא. ועוד.

(* קטע זה המובא באריחיים – נשמט מהשיחה (** סעיף י' בהשיחה והע"י 52 (סה"ש שם ע"י 144). שנדפסה (בתרגום) בהתוועדות תשמ"ח ח"א ע"י 595. (***) התרגום דשיחה זו הוגה ותוקן מחדש על-ידינו.

המדור מוקדש לעילוי נשמת

חיה מושקא ושטערנא אסתר ע"ה בנות - יבלחטיא - הרה"ח ר' אפרים זאב שמואלי שיהי נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד
ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ומרת גיטל גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המשך צילום הכתי"ק מעמוד 15

Handwritten text in Hebrew, likely a continuation of the religious or philosophical discourse, including names and dates.

של "נפלאות", "פלא" שלמעלה מנס¹⁴, ו"פלאות" לשון רבים, ועד ל"נפלאות", נו"ן פלאות¹⁵, ולכל לראש והוא העיקר – "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁶ ("נפלאות" גם לגבי יצי"מ¹⁷).

ובשנה זו עצמה כבר "קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי (שלימות של ג' חדשים, "בתלת זמני הוי חזקה"¹⁸), ועומדים בסמיכות ליום השלישי בחודש השלישי, מתן תורה דתורת החסידות¹⁹, התחלת הגילוי דתורתו של משיח, שאז יהיו הנישואין דהקב"ה וכנס"י באופן ש"הי' אור הלבנה כאור החמה".

[ולהעיר, שענין זה מודגש גם בכך ששנה זו היא שנה שלימה, שחשון וכסלו שניהם שלמים (גם חדשים שלמים בהמשך אחד), ושנה תמימה (תמימות יתירה²⁰), שניתוסף

- 14) ראה לקו"ש חט"ז ע' 368 הערה 16. וש"נ.
- 15) זה"א רסא, ב.
- 16) מיכה ז, טו.
- 17) ראה אה"ת נ"ך עה"פ ע' (תפז). וש"נ.
- 18) ב"מ קו, רע"ב. וש"נ.

19) ובשנה זו מלאו תשעים שנה להכרזה שי"ט כסלו הוא ראש השנה לתורת החסידות (ט"ז כסלו תרס"ב – תשנ"ב), שמאז ניתוסף "שטורעם" מיוחד בהפצת המעינות חוצה ע"י "חיילי בית דוד" שלוחמים "מלחמת בית דוד" ומנצחים את אלה "אשר חרפו עקבות משיחך" (כדברי כ"ק אדנ"ע בהשיחה הידועה) – כפי שכבר נעשה בשלימות בסיומה של שנת הפ"ט שמסיימים מזמור פ"ט (בגימט' פדה) בתהילים באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן", ועתה נמצאים בשנת הצד"ק, הקשורה עם ביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי, כסיום וחותם מזמור צד"ק בפסוק "ויהי נועם גו' ומעשה ידינו כוננהו", שקאי על השראת השכינה בביהמ"ק השלישי (מדרש תהילים עה"פ), שזוה"ע הנישואין דהקב"ה וכנס"י, כדאיתא במדרש (שמור' פל"ג, ז) בנוגע להמשכן, ושלימותו בביהמ"ק השלישי (וראה לקמן בשוה"ג להערה 23).

20) כולל גם השלימות ד"שבע שבתות תמימות תהייה" כשהתחלת הספירה במוצאי שבת, תמימות כימי בראשית – שלימות משולשת (ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 12 ואילך. וש"נ).

בה חודש העיבור²¹ – דיש לומר, שבשנה שלימה (שלימות החדשים חשון וכסלו) מודגשת שלימות (חדשי) הלבנה (כפי שמקבלת מהחמה), ובשנה תמימה (הוספת חודש העיבור²²) מודגשת שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה, כיון שע"י חודש העיבור משתווית שנת הלבנה לשנת החמה, מעין ודוגמת "והי' אור הלבנה כאור החמה".

ויש לקשר זה עם דרושי חתונה שאמרם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו²³ (שנדפסו מחדש ובתוספת ביאור כו'²⁴) – דרושים בתורת החסידות השייכים לחתונה – שבה מודגשת ביותר השייכות לחתונה דכנס"י עם הקב"ה לימות המשיח, שאז יהי' עיקר ושלימות הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא".

ומזה מובן שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש²⁵ – היינו שיושבים יחד עם הקב"ה ("ישראל וקוב"ה כולא חד") ב"שולחן ערוך"²⁶ לסעודת הנישואין, הסעודה דליותן

- 21) ערכין לא, א – במשנה.
- 22) ובהדגשה יתירה בשייכות ל"ט כסלו, ראש השנה לתורת החסידות – שבו מתחילים ללמוד שיעורי התניא (כפי שנחלק לימי השנה) לפי החלוקה דשנה מעוברת.
- 23) בהחתונה ד"בית יוסף" בשנת תרפ"ט*.
- 24) ביום א' פ' וישב, טו"ב כסלו – נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכל אחד ואחת שיחיו "קונטרס דרושי חתונה", בצירוף שתי שטרות של דולר לצדקה (המו"ל).
- 25) כלומר לא זו בלבד שנשלמה העבודה וצריכים לפעול הגילוי בעולם (כנ"ל ס"א), אלא יתירה מזה, שישנו כבר בפועל ובגלוי, וצריכים רק לפתוח את העיניים, כי מכבר "נתן לכם" עינים לראות".
- 26) ובפרט לאחר שלימות העבודה בכל הדורות בקיום ה"שולחן-ערוך" (דה"בית יוסף") עם המ"פה שעל ה"שולחן-ערוך" (הגהות הרמ"א על השו"ע דהב"י) – כידוע הרמז במ"ש "ובני ישראל יוצאים ביד

(* להעיר מהשייכות דשנת תרפ"ט ל"פרצת" - שהשלימות דהט" - (שכל א' מהתשעה כולו מעשר) היא צ', ד"ל שבזה מרמז שבשנת הצד"ק נעשית שלימות הנישואין, שהו"ע ענין הנישואין דכנס"י עם הקב"ה.

הידיעה שמוסיפה מרץ וחיות לכל יהודי בעבודתו בפועל

. . כשם שבמלאכת הבריאה, הרי ע"י פעולה "קטנה" (הורדת הקורנס) נשלמה כל מלאכת הבריאה ("ויכל גו' מלאכתו"), ומזה נכנסו מיד ל"וישבות ביום השביעי"¹,

עד"ז הוא גם אצל בני"י, שכל יהודי הוא שלוחו של הקב"ה וכמותו דהמשלח (כנ"ל בארוכה²), דגם כשמדובר אודות פעולה טובה אחת ויחידה, ואפילו כשהמדובר הוא בפעולה הכי קטנה שהיא לא יותר מ"כחוט השערה" – צריך הוא לדעת, שיכול להיות, שפעולה זו היא ה"מכה בפטיש", או יותר "קרוב" – "הורדת הפטיש", שעל ידה נשלמת כל העבודה דזמן הגלות, ומיד (אחרי הפעולה) נכנסים ל"יום שכולו שבת ומנוחה"². וכהפס"ד ברמב"ם³: "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

עפ"ז יש לנו גם הסברה על כך שמרעישים ללא הרף ("מ'האלט אין איין שטורעמען") שיהודי צריך "לרדוף" ("דארף זיך יאגן") להוסיף עוד פעולה ועוד פעולה בתומ"צ, הפצת היהדות והמעיינות חוצה, ובפרט בשנה זו – בעניני "הקהל" ו"תשמח" (שמחה), כי עי"ז אפשר להביא את משיח צדקנו ברגע א' קודם**.

דלכאורה: בני"י הרי מחכים למשיח כבר אלפי שנים⁴, וכבר עשו ריבוי תורה ומצוות במשך כל הדורות?!

וע"פ הנ"ל הרי זה מובן: מכיון שמדובר אודות מילוי והשלמת שליחותו של הקב"ה לעשות לו ית' דירה בתחתונים – הרי הקב"ה אינו מוגבל האם זה יהי ע"י פעולה קטנה או גדולה, ע"י גדול שבגדולים או קטן שבקטנים – הרי יתכן, שפעולה קטנה זו ע"י ילד קטן תהי' ה"מכה בפטיש" שתביא את הגאולה!

"טפל", מקבל), ולא זו בלבד שאין זה גורע בה"עיקר" שבמקום שני, אלא אדרבה, שע"ז ניתוסף יותר בשאר המקומות, בבחינת "קנאת סופרים תרבה חכמה"³², ועד שכולם נעשים בבחינת "עיקר", ועד ל"עיקר שבעיקר" – שאינו צריך לקבל השפעה ממקום מרכזי ועיקרי, כיון שנעשה בעצמו כמו המקום המרכזי והעיקרי, ע"ד ובדוגמת שלימות הלבנה שהיא (לא רק בבחי' מקבל, אלא) כמו החמה.

וכדאי ונכון שכאו"א יערוך התוועדות (ומה טוב – ג' התוועדות³³, "בתלת זימני הוי חזקה") – עם עצמו (בכל עשר כחות נפשו³⁴), עם בני ביתו, עם חבריו וידידיו וכיו"ב – כדי להגיש עוד יותר שכאו"א הוא גם משפיע (ע"ד שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה), וכמ"ש³⁵ (בשייכות להגאולה) "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם".

ובהתוועדויות אלו יעוררו ויתעוררו³⁶ ("אישי את רעהו יעזורו"³⁷) להוסיף בג' הקוין תורה עבודה וגמ"ח, כדדשת חז"ל³⁸ על הפסוק "פדה בשלום נפשי", "כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני כו", ועוד והוא העיקר, לא רק "כאילו פדאני לי

ושור הבר ויין המשומר, שבסיומה "אומר לו (הקב"ה) לדוד (דוד מלכא משיחא) טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן, אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר²⁷ כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא"²⁸.

ד. והמעשה הוא העיקר²⁹:

בבואנו מערב שבת שבו קיימא סיהרא דחודש כסלו באשלמותא, והמשכו ביום הש"ק ומוצאי ש"ק (יום ראשון) (שנקרא יום אחד, ש"ה' הקב"ה יחיד בעולמו³⁰), טו"ב (כסלו), ג' ימים רצופים שיש בהם מעלה (קדושה) מיוחדת, והמשכס בח"י, ערב י"ט כסלו, ועאכו"כ בימי הגאולה י"ט וכ"ף כסלו, והמשכס בימים שלאח"ז עד לימי חנוכה – יש לערוך התוועדויות חסידותיות³¹ ("חסידישע פארבריינגענישן") בכל מקום ומקום, בכל מדינה, בכל עיר ובכל שכונה כו', ולא רק התוועדויות גדולות במקומות מרכזיים ועיקריים, אלא בכל מקום ומקום כפשוטו, כולל גם שבכל מקום פרטי תהי' ההתוועדות באופן של "עיקר" (ולא באופן שמקום פלוני הוא "עיקר", משפיע, ומקום פלוני הוא

רמה", שרומז על הרמ"א, שלאורו הולכים כל בני"י עד סוף כל הדורות, ועי"ז יוצאים מהגלות אל הגאולה.

(27) תהלים קטז, יג.

(28) פסחים קיט, ב.

(29) אבות פ"א מ"ז.

(30) ב"ר פ"ג, ח. פ"ה. פ"ה בראשית א, ה.

(31) להעיר מפתגם בעל הגאולה ע"ד גדול הפעולה להתוועדות חסידיות יותר מפעולתו של מלאך מיכאל (אג"ק שלו ח"ג ע' תיג. וש"נ).

(* כולל גם אהינו בני"י הספרדים - כפי שמצינו בנר חנוכה שגם הספרדים (שבדרך כלל נוהגים כהב"ה) נוהגים כהרמ"א, וכן לאידך, שהאשכנזים נוהגים כהספרדים, כמוגש בפסק הרמ"א כדעת הרמב"ם ולא כדעת התוספות (ראה ט"ז א"ח ר"ס תרנא). - ולהעיר גם מהפסרת פרשת וישלח: "גלות גו' צרפת (אשכנז) וגלות ירושלים אשר בספרד ירשו את ערי הנגב", הציבור והאיחוד דאשכנזים וספרדים בבירור וירשת אדום, שייך לתוכן הענין דהדלקת נרות חנוכה "על פתח ביתו מבחוץ", כדי להאיר את החושך (משמשקע החמה). "עד לכ"א גלגל דתרמודא".

(32) ב"ב כא, סע"א. כב, רע"א. וראה אה"ת ויצא ריח, ב ואילך.

(33) אחת בעצמו ושתים ע"י שלוחיו, או שמשנתף בעצמו בשלשתן כיון שנערכות בזמנים שונים – בליל י"ט כסלו, ביום י"ט כסלו, ובפרט קרוב לסיומו ובאופן שיומשך גם בליל כ' כסלו (כנ"ל*).

(34) ראה "התמים" ח"ב ס"ע מה ואילך. לקו"ש ח"ב ע' 497 ואילך.

(35) מלאכי בסופו.

(36) ובלשון הרב הוא בעל הגאולה: "זה היום . . אשר בו . . יתעוררו אלפי לבבות בישראל לתשובה ועבודה שבלב כו" (לקו"ד ח"א יט, ב).

(37) ישע"י מא, ו.

(38) ברכות ח, רע"א.

(* הערה 65 בסה"ש שם ע' 161.

(1) בראשית ב, ב.

(2) סוף מס' תמיד.

(3) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(4) כמבאר בפרשתנו בנוגע ליעקב ובפשוטו של מקרא – פרש"י (לג, די בסופו).

(* סעי' ג-ח בשיחה (סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 139 ואילך). (** בהנחה בלתי מוגה נכתב כאן:] ועד"ז בנוגע לדיבור אודות ביאת המשיח – דלכאורה, הדיבור בכל החיות והלהט כיו שמש"ח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, הו"ע של "וויולדקייט" [= פראות], שהרי, כבר נאמרו דברים אלו ריבוי פעמים, ואעפ"כ לא זו מאומה (לכאורה), ומה מקום להמשיך ולדבר בזה בכל החיות והלהט כיו, שבת לאחר שבת?!

אם רוצים בכל זאת לדבר על משיח צדקנו – לא

צריכים לצעוק... אלא יכולים לדבר בנחת ובמתינות, להפסיד בניגון חרישי, ולכל היותר למחוא כפיים. ואם הוא מחמיר ומחדר כיו – ימחה כפיו באופן דאחורים כנגד אחורים – אבוי ל"מחיאית כפיים" שזכו, אבוי ל"מכה בפטיש" שכזה, ואבוי ל"חומר" ו"הידור" (וי"דע"ת ההלכה"י) כאלו...

והמענה לזה – שהיא הנותנת: מכיון שלאחרי ריבוי הדיבורים והפעולות כיו עדיין לא בא משיח צדקנו, הרי אין ברירה אחרת אלא להתנהג באופן של "וויולדקייט", עי"פ שו"ע, כמובן, אבל, באופן שלמעלה מסדר מסודר כיו.

דמשיחא יהיו "נשותיהם מושלות עליהם", היינו שיצייתו לנשותיהן, רק צריכים לפעול אצל הנשים שלא יבקשו דברים של מה בכך, ענינים טפלים ומותרות – אלא יבקשו את הדברים שצריכים לבקש.

וכפי שהי' במתן תורה, שהנשים הכריחו (את האנשים) לקבל את התורה (עי"ז שלא השתתפו בחטא העגל⁷ שהוא ההיפך דמ"ת⁸), וקדמו להשתתף בנדבת המשכן⁹, ועוד ועיקר – שייכותן המיוחדת להליכה אח"כ לארץ ישראל בגאולה¹⁰ ע"י משה רבינו – גואל ראשון¹¹, וכמובא בגמ' ובמדרש¹² שדוקא הנשים חיבבו את הארץ כהסיפור דבנות צלפחד¹³, שזהו ההיפך מעצת המרגלים,

יה"ר שכך יהי' גם עם הנשים שבדור זה, שישכחו מכל עניני המותרות ויתבעו מבעליהן¹⁴: ראשית – ללכת ולקבל את התורה על-מנת ללמוד וללמד לשמור ולעשות, ושנית – אפי' כאשר נמצאים עדיין במדבר, בחוץ לארץ, להעמיד שם בגלות את המשכן לו ית', ושימסרו לצורך כך את הזהב, כסף ונחושת עם כל שלש עשרה או חמש עשרה הדברים¹⁵ שמונה שם בפרשה¹⁶,

ועי"ז גופא הן יפעלו אח"כ בגלוי שיוכלו לילך בקרוב קוממיות לארצנו, בביאת משיח צדקנו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן אני מאמין.

(תרגום חפשי ומעובד משיחת י"ט כסלו ה'תשכ"ב - בלתי מוגה)

7) שהנשים לא רצו ליתן ולא נתנו זהבם לעשיית העגל (פרדר"א פמ"ה. ועוד). וראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 299 הע' 11.	12) ספרי פנחס כז, א. וראה גם במדבר שם. ועוד.
8) "ומיחו בבעליהם" (במדב"ר פכ"א, י).	13) פינחס כז, א-ד. וראה פרש"י שם כז, סד: "על הנשים לא נגזרה גזירת המרגלים לפי שהן היו מחבבות את הארץ".
9) ויקהל לה, כו. וראה סה"ש שם הע' 13.	14) ראה גם לקו"ש שבהערה 18.
10) שאמרו חז"ל (סוטה יא, ריש ע"ב) "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים".	15) ראה לקו"ש שם ע' 902 ובהנסמן שם.
11) שהוא גואל אחרון (ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רג, א. וראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ).	16) ר"פ תרומה.

ולבני", אלא "פדאני לי ולבני" **בפועל ובגלוי**. ובפשטות – שתיכף ומיד ממש (בהמשכה של התוועדות זו, עוד לפני תפלת המנחה) מתקיימת בקשת יעקב (בשם ועבור ובשליחות כביכול דכאו"א מישראל) "לישב בשלוה" (שקורין במנחה) **בפועל ובגלוי** (כיון שכבר לפני"ז נתקיים היעוד "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"), ונתקיים "אך צדיקים גו' ישבו ישרים את

פניך"³⁹, בביהמ"ק השלישי, ושם תערך ההתוועדות הגדולה דחנוכת ביהמ"ק השלישי במעמד כל בני" (כל יושבי' עלי"י⁴⁰), עוד לפני ימי חנוכה, ובימי חנוכה יתוסף עוד יותר ("מוסיף והולך") בשלימות הגאולה באופן ד"לכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון"⁴¹.

(39) תהלים קמ, יד.

(40) עירכין לב, סע"ב.

(41) תהלים פד, ח.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל** – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת **פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

המדור "כתי"ק - פרסום ראשון" מוקדש

לעילוי נשמת האשה

מרת **מרים בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה אלבז**

נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ו תמוז ה'תשס"ד - ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת: **מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה שיחיו לוי**

המדור מוקדש לעילוי נשמת מרת **חשא ב"ר נטע אורי ע"ה**

ובעלה ר' **יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה**

ולע"ז ר' **מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל**

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת **ח'י רחל בת שפירנצא שנאל**

ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו – לברכות עד בלי די

כשבוערת שריפה לא עורכים חשבונות

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

"ויקח מן הבא בידו" (פרשתנו לב, יד)

כאשר – רחמנא ליצלן – בוערת שריפה, רואים בטבע האדם שהוא אינו נעמד להציל את חפציו באופן מסודר – אשר בתחילה מחפש במגירה שבה מונח דבר יקר ולאחמ"כ הולך למגירה שני' שבה נמצא דבר שאינו יקר כ"כ (כמו הקודם) אך גם הוא חשוב – אלא הקב"ה הטביע בטבע בני אדם שכאשר בוערת שריפה אזי מיד "ויקח מן הבא בידו"¹ ו"מצוה הבאה לידיך אל תחמיצנה"².

[והנמשל:]: גם כאשר אפשר לערוך חשבונות – חשבונות שאינם אמיתיים או אפילו חשבון צדק אמיתי – שבשנים כתיקונם ה' צריך להיות סדר שונה, הרי זה לא נוגע ל"שעת חרום", שעה בה הקב"ה שורף את שיירי הגלות האחרונים, ורוצה שיהיו ראויים ל"ואתם תלוקטו לאחד אחד בית ישראל"³ וכפירוש רש"י⁴ שהקב"ה אוחד ביד כ"א ומוציאו מהגלות.

אמנם, גם מצד היהודי צריכה להיות איזו הכנה, "ויקח מן הבא בידו", ועל כך אומרים שהגיע כבר הזמן לקדש את שמו של הקב"ה באופן שגם אינם-יהודים יראו זאת, על-ידי שהיהודי יהי' יהודי באהליך ויהודי בצאתך, עם "גאון יעקב" ועם כל התוקף בנוגע לשמו, לבושו ולשונו, וכל הענינים שבזכותם יצאו בני ישראל מגלות מצרים⁵, "כימי צאתך מארץ מצרים"⁶,

ובודאי שניתן הכח לבצע זאת בשלימות, וכאמור לעיל – בשמחה ובטוב לבב,

וזה גם יזרז, יקדים וימהר את קיום היעוד ד"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". (תרגום חפשי משיחת ש"פ וישלח, י"ד כסלו ה'תשמ"מ - בלתי מוגה)

(1) פרשתנו לב, יד.

(2) ראה מכילתא (ורש"י) בא יב, יז. וראה אנציק' (5) ראה פס"ז (לקח טוב וארא ו, ו. וראה בהנסמן תלמודית ע' אין מעבירין על המצות. וש"נ.

(4) נצבים ל, ג.

(5) ראה פס"ז (לקח טוב וארא ו, ו. וראה בהנסמן בלקו"ש חל"א ע' 230).

(6) מיכה ז, טו.

(3) ישעי' כז, יב.

הילדים של היום זה לא הילדים של פעם...

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

"כי הילדים רכים גו" (פרשתנו לג, ד)

כאשר יעקב פגש את עשו¹, הוא (יעקב) ה' מוכן כבר ללכת אל הגאולה האמיתית והשלימה, והטעם שלא יכול עדיין ללכת אז אל הגאולה, כפי שהוא אמר לעשו: "כי הילדים רכים גו"².

ומזה מובן, שכשיגיע הזמן שיצטרכו כבר ללכת אל הגאולה האמיתית והשלימה – הילדים לא יהיו "רכים".

שלכן עכשיו, ברגעים האחרונים בגלות, שהנה זה משיח צדקנו בא (אָט קומט משיח צדקנו") – הילדים שפעם היו "רכים", עתה אינם "רכים", ומחכים למשיח בתשוקה גדולה³. ולא רק שמחכים לו, אלא גם תובעים שכבר יבוא, וצועקים ושרים את-זה בשמחה גדולה, ובשפת המדינה כדי שגם גוים ישמעו ויבינו זאת.

ובודאי שאבינו שבשמים השומע איך שהילדים צועקים ושרים זאת – יקיים את ה"נער ישראל ואוהבהו"⁴ ויוציאם מהגלות ויביאם אל הגאולה האמיתית והשלימה,

ובזכותם – יוציא גם את "זקנינו", כיון ש"הם (הילדים) הכירוהו תחלה"⁵,

וכולם ביחד ילכו לקבל את פני משיח צדקנו.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א החל לנגן "ווי וואָנט משיח נאָר"].

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וישלח, י"ד כסלו ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(1) פרשתנו לג, ד.

(4) הושע יא, א.

(2) שם, יג.

(5) שמור פ"א, יב.

(3) בכ"ז ראה גם ב"יחי המלך" שו ע' 3 ואילך.

דוקא הנשים

רואים בפועל, שכשם שבדור דמתן-תורה בזמן ש"ה' עוז לעמו יתן"¹, הרי היתה ההתחלה "כה תאמר לבית יעקב"² "אלו הנשים"³, וכמבואר במדרש שכל קיום התורה ה' תלוי בזה⁴ – כך גם בדור דעקבתא דמשיחא ביחוד⁵, כמובא גם בכתבי האריז"ל⁶ שבדור דעקבתא

(1) תהלים כט, יא. ובפרש"י: ורבותינו דרשוהו ואיך. ועוד.

(2) זבחים קטז, א) במתן תורה כו'.

(5) שהוא גלגול של הדור שיצא ממצרים (כתבי האריז"ל שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד).

(2) יתרו יט, ג.

(3) מכילתא (ופרש"י) שם.

(4) ספר הליקוטים שמות ג, ד.

(6) ספר הליקוטים שמות ג, ד.

(4) שמור פכ"ח, ב. וראה גם לקו"ש ח"ב ע' 528